

Imre László (1935–2012)

Most is előttem van nyúlánk, sovány alakja, ahogy megismertem több évtizeddel ezelőtt. Aztán a könyvtáros hivatás összekötött vele és kollégáival, meg azokkal a járási, városi könyvtárigazgatókkal, akikkel együtt dolgoztunk a kultúra e fontos területén. Sajnos, azok, akik leginkább értették és értékelték az igazgatóként végzett erőfeszítéseit, mert maguk is ilyen munkakörben dolgoztak, már nincsenek közöttünk. Laci volt az egyik, aki legrégebben kezdte könyvtárosi pályáját, és legtovább volt igazgató.

A sárbogárdi Járási Könyvtárban 1958-ban szervező munkatársként kezdett dolgozni, rövidesen ő lett az intézmény vezetője 1961. szeptember 1-jétől

1995. június 22-éig volt igazgató, nem akármilyen körülmények között. A hatvanas években következetes szervező és irányító tevékenységének eredményeként a járás könyvtárai a legjobbak közé küzdöttek fel magukat a megyében. Ekkor kapta első miniszteri kitüntetését is. Sokat küzdött a sárbogárdi nagyközségi, majd városi könyvtár jobb elhelyezésért, a szakma anyagi és erkölcsi megbecsüléséért. Minden sikeres lépésnek, kis eredménynek örülni tudott, mert tudta, érezte, hogy sok munka van mögötte, tehát meg kell becsülni. Igyekezett egyensúlyt tartani a járásban végzett munka és a helyi tevékenység között. Kezdetben az olvasómozgalmak, majd a könyvheti, a mezőgazdasági könyvhónapi rendezvények, íróolvasó találkozók – amelyeket munkatársaival együtt – oly sok szeretettel és figyelemmel készített elő, színesítették az olvasókkal való kapcsolatot, s nyújtottak maradandó élményt a résztvevőknek. Mint ahogy felejthetetlenek maradtak a közös tapasztalatcserék, amelyeken részt vehettünk az ország több megyéjében.

Sikerről és kudarcról egyaránt tudósított a *Fejér Megyei Könyvtáros* című kiadvány hasábjain, írásai nyomán a sárbogárdi könyvtár és járás története is felvázolható lenne.

Az a közel négy évtized, amelyet Imre László könyvtárosként és vezetőként megélt, a társadalom életében is sok-sok változást hozott, s a szép pillanatok mellett bizony igen sok nehéz időszakot is. Ezek nem múltak, nem múlhattak el nyomtalanul. Most mégis leginkább a figyelmes, kedves kollégára gondolok, akinek emlékét, akik még élünk, megőrizzük.

Laci! Nyugodj békében!

(Elhangzott a sárbogárdi Huszár temetőben, 2012. június 29-én.)

Hegedűs Éva